

IGRA

I · G · R · A

NIL ŠTRAUS

baBun

Beograd 2010

Naslov originala: *The Game - Neil Strauss*

© Copyright na prevod za Srbiju:
Babun

Izdavač:
Babun

Prevod: Srećko Prodanović
Lektura: Dragan Paripović

Štampa:
Lukaštampa

Prvo izdanje
Beograd 2010

ISBN 978- 86-83737-69-7

Ovu knjigu posvećujem hiljadama ljudi s kojima sam razgovarao po barovima, klubovima, trgovačkim centrima, aerodromima, prodavnicama, podzemnim železnicama i liftovima tokom poslednje dve godine.

Ako čitate ovo, želim da znate da nisam igrao igru s vama. Bio sam iskren. Stvarno. Vi ste bili drukčiji.

NISAM MOGAO POSTATI NIŠTA:
NI LOŠ NI DOBAR, NI NITKOV
NI POŠTEN ČOVEK, NI JUNAK NI INSEKT.
A SADA KRADEM BOGU DANE U SVOM KUTKU,
IZRUGUJUĆI SE SAM SEBI GORKOM I POTPUNO
BESKORISNOM UTEHOM, DA INTELIGENTAN
ČOVEK NE MOŽE STVARNO POSTATI BILO ŠTA;
DA SAMO BUDALA MOŽE POSTATI NEŠTO.

Fjodor Dostojevski
Zapisi iz podzemlja

Svi koji su čitali radne verzije ove knjige
postavili su ista pitanja:

DA LI JE OVO ISTINA?

ZAR SE TO STVARNO DOGODILO?

JESU LI TI MOMCI STVARNI?

Zato smatram da je potrebno primeniti
jednu staru književnu caku...

PRIČA
KOJA SLEDI
JE ISTINITA.

STVARNO SE DOGODILA.

Muškarci će je poricati,
žene će sumnjati u nju.
Ali, predstavljam je ovde,
nagu, ranjivu i uznemirujuće stvarnu.
Unapred vas molim za oprostaj.

NE MRZITE IGRAČA...
MRZITE IGRU.

korak 1	
izaberite metu	11
korak 2	
približite se i otvorite	23
korak 3	
demonstrirajte vrednost	61
korak 4	
onesposobite prepreke	117
korak 5	
izolujte metu	159
korak 6	
stvorite emocionalnu povezanost	221
korak 7	
pređite na lokaciju zavođenja	259
korak 8	
dignite temperaturu kupovine	279
korak 9	
ostvarite fizičku vezu	333
korak 10	
uklonite otpor u poslednji čas	359
korak 11	
upravljajte očekivanjima	397
rečnik	449
zahvalnica	460

korak 1

izaberite metu

UPOZNAJTE MISTERIJA

MUŠKARCI NISU STVARNO BILI NEPRIJATELJI -
I ONI SU BILI ŽRTVE KOJE PATE OD ZASTARELE
MUŠKE MISTIČNOSTI KOJA IH JE NAVELA
DA SE OSEĆAJU NEPOTREBNO NESPOSObNIMA
KAD VIŠE NIJE BILO MEDVEDA
KOJE BI UBIJALI.

Beti Fridan (*Betty Friedan*),
Ženska mističnost

Kuća je izgledala katastrofalno.

Vrata su bila napukla i odvaljena iz šarki; zidovi, ulubljeni otiscima šaka, telefona i saksija sa cvećem. Herbal se skrivao u hotelskoj sobi, u strahu za vlastiti život, a Misteri je ležao prosut po tepihu dnevne sobe i plakao. Plakao je bez prestanka već dva dana.

To nije bio normalan plač. Obične suze su razumljive. No, Misteri je bio daleko od svakog razumevanja. Izgubio je kontrolu. Nedelju dana se kolebao između nastupa ekstremnog besa i agresije i napada grčevitog, katarzičnog jecanja. Sada je pretio da će se ubiti.

U kući smo živeli nas petorica: Herbal, Misteri, Papa, Plejboj i ja. Dečaci i muškarci dolazili su sa sve četiri strane sveta da se rukuju s nama, fotografišu nas, uče od nas, budu mi. Mene su zvali Stajl. To ime sam u potpunosti zaslužio.

Nikada se nismo služili svojim pravim imenima - samo nadimcima. Čak i naša kuća, kao i druge koje smo posvuda zasejali, od San Franciska do Sidneja, imala je nadimak. Zvala se Projekat Holivud. A Projekat Holivud bio je rasturen na komadiće.

Sofe i desetine jastuka koji su prekrivali spuštenu pod dnevne sobe bili su smrdljivi i izbleđeli od muškog znoja i ženskih sokova. Beli tepih posiveo je od stalnog prometa mladih, namirisanih ljudskih bića koja su se svake noći skupljala ovde iz Bulevara sumraka. Opušci cigareta i upotrebljeni kondomi plutali su u đakuziju. A Misterijevo divljanje tokom poslednjih nekoliko dana potpuno je rasturilo ostatak kuće i zabezegnulo stanare. Bio je visok metar i devedeset pet i histeričan.

„Ne mogu vam reći kakav je ovo osećaj“, izustio je između jecaja. Celo telo mu se grčilo. „Ne znam šta ću da učinim, ali to neće biti racionalno.“

Zamahnuo je s poda i lupio rukom po umrljanom crvenom prekrivaču za sofu, kad se sirenski zov njegovog očaja pojačao, ispunjavajući prostoriju

zvukom odraslog mušjaka koji je izgubio svako obeležje koje razlikuje muškarca od odojčeta ili životinje.

Nosio je kućni haljetak od zlatne svile koji mu je bio nekoliko brojeva manji nego što bi trebalo, tako da su mu se videla krastava kolena. Krajevi pojasa jedva da su bili dovoljno dugi da ih veže u čvor, a haljetak mu je bio razmaknut pola stope, otkrivajući bleđa, bezdlaka prsa, a ispod njih, vrecaste sive bokserice „Kalvin Klajn“. Jedini drugi komad odeće na njegovom drhtavom telu bila je zimska kapa nabijena na glavu.

Bio je juni u Los Angelesu.

„Ovaj život“, opet je govorio. „Tako je besmislen.“

Okrenuo se i pogledao me vlažnim, crvenim očima: „To je sizifov posao. Nema šanse da pobediš. Zato je najbolje uopšte ne igrati.“

U kući nije bilo nikoga osim nas. Ja ću morati da rešim ovo. Trebalo je da dobije sedativ pre nego što prestane sa suzama i opet se prebaci na bes. Svaki ciklus emocija bivao je sve gori i bojao sam se da će ovaj put učiniti nešto što neće moći da se popravi. Nisam mogao da dopustim da Misteri umre tokom moje smene. On je bio više od običnog prijatelja; bio je mentor. Promenio mi je život, kao što je promenio živote hiljadama drugih ljudi poput mene. Morao sam da mu dam „valijum“, „ksanaks“, „vikodin“, bilo šta. Zgrabio sam svoj telefonski imenik i počeo da pretražujem stranice, tražeći ljude koji najverovatnije imaju pilule - ljude poput momaka iz rok-bendova, žena koje su upravo prošle plastičnu operaciju, bivšu decu-glumce. No, niko od onih koje sam pozvao nije bio kod kuće, nije imao nikakve lekove, ili je tvrdio da ih nema kako ne bi morao da ih deli.

Preostala mi je još samo jedna osoba koju sam mogao da nazovem, žena koja je i pokrenula Misterijevu silaznu putanju. To je bila razuzdana devojka; sigurno je imala nešto.

Kaća, sitna ruska plavuša s glasom Štrumpfete i energijom štenca pomeranskog špica, došla je na ulazna vrata za deset minuta s „ksanaksom“ i zabrinutim izrazom lica.

„Ne ulazi“, upozorio sam je. „Verovatno će te ubiti.“ Što ne bi bilo sasvim nezasluzeno, naravno. Bar sam tada tako mislio.

Dao sam Misteriju pilulu i čašu vode, čekajući da njegovi jecaji lagano prestanu i pretvore se u šmrcaje. Zatim sam mu pomogao da obuče par crnih čizama, farmerke i sivu majicu. Sada je bio pitom, poput velike bebe.

„Vodim te po pomoć“, rekao sam mu.

Nekako sam ga dovukao do moje stare, zardale korvete i ugurao ga na tesno prednje sedište. Mogao sam da vidim kako mu preko lica svaki čas prolaze drhtaji gneva, ili kako mu se iz oka kotrlja suza. Nadao sam se da će ostati miran dovoljno dugo da mu pomognem.

„Želim da naučim borilačke veštine“, rekao je pitomim tonom, „tako da, kad poželim nekoga da ubijem, mogu da učinim nešto u vezi s tim.“

Pritisnuo sam papučicu za gas.

Naše odredište bio je centar za mentalno zdravlje „Holivud“ u ulici Vajn. Bilo je to ružno betonsko zdanje danonoćno okruženo beskućnicima koji su vrištali na ulične svetiljke, transvestitima koji su živeli u kolicima iz samoposluge i drugim ostacima ljudskih bića koji su podizali logor na svim mestima gde je mogla da se pronađe besplatna socijalna služba.

Misteri je, shvatio sam, bio jedan od njih. Slučajno je posedovao harizmu i talenat koji su privlačili druge k njemu i sprečavali da ikad ostane sam na svetu. Posedovao je dve crte koje sam primetio kod gotovo svake rok zvezde s kojom sam ikad radio intervju: mahniti sjaj u očima i apsolutnu nesposobnost da učini bilo šta za sebe samog.

Doveo sam ga u predvorje i uspravio ga. Zajedno smo čekali na red za razgovor s jednim od savetnika. Sedeo je na jeftinoj crnoj plastičnoj stolici, zureći katatonično u plave zidove institucije.

Prošao je jedan sat. Počeo je da se meškolji.

Prošla su dva sata. Čelo mu se naboralo; lice mu se smrklo.

Prošla su tri sata. Potekle su mu suze.

Prošla su četiri sata. Iskočio je iz stolice i izjurio iz čekaonice kroz ulazna vrata zgrade.

Koraćao je žustro, poput čoveka koji zna kuda ide, iako je Projekat Holivud bio udaljen četiri i po kilometra. Pojurio sam za njim preko ulice i sustigao ga ispred mini-marketa. Uhvatio sam ga za ruku i okrenuo, pa ga tepanjem nagovorio da se vrati u čekaonicu.

Pet minuta. Deset minuta. Dvadeset. Trideset. Opet je ustao i izjurio.

Potrčao sam za njim. Neka dva socijalna radnika beskorisno su stajala u hodniku.

„Zaustavite ga“, viknuo sam.

„Ne možemo“, rekao je jedan od njih. „Napustio je zgradu.“

„I tek tako ćete pustiti čoveka sklonog suicidu da izađe odavde?“ Nisam mogao da trošim vreme na svađu. „Samo recite terapeutu da bude spreman ako uspem da ga vratim ovamo.“

Izjurio sam kroz vrata i pogledao nadesno. Nije ga bilo. Pogledao sam nalevo. Ništa. Potrčao sam na sever prema Aveniji fontana, ugledao ga iza ugla i dovukao natrag.

Kad smo stigli, socijalni radnici su ga povelili niz dugačak, mračan hodnik, u jedan klaustrofobični sobičak s podom od vinila. Terapeutkinja je sedela za stolom, provukavši prst kroz crni uvojak svoje kose. Bila je to vitka Azijatkinja u kasnim dvadesetima, visokih jagodica, s tamnocrvenim ružem za usne i u prugastom odelu.

Misteri se skupio na stolici nasuprot njoj.

„I, kako se osećate danas?“, upitala ga je s usiljenim smeškom.

„Osećam se“, odgovorio je Misteri, „kao da ništa nema smisla“. Briznuo je u plač.

„Slušam“, rekla je, nazvrjavši belešku u svoj notes. Slučaj je za nju verovatno već bio zaključen.

„Pa, uklanjam sebe iz genetske zalihe“, zajecao je.

Pogledala ga je glumeći saučešće i on nastavi. Za nju, on je bio samo jedan od desetina ludaka kakve je viđala svakog dana. Trebalo je samo da ustanovi hoće li mu prepisati lekove, ili će ga strpati u ludnicu.

„Ne mogu dalje“, nastavio je Misteri. „Uzaludno je.“

Rutinskim pokretom posegnula je ka fioci, izvadila mali paket maramica i dodala mu ga. Kad je Misteri posegnuo za paketićem, podigao je pogled i prvi put se zagledao u njene oči. Ukočio se i u tišini zurio u nju. Bila je iznenađujuće zgodna za takvu kliniku.

Dašak životnosti zatreperi na Misterijevom licu, pa zamre. „Da sam vas upoznao u nekom drugom vremenu, na nekom drugom mestu“, rekao je, gužvujući maramicu u šaci, „stvari bi bile drukčije“.

Njegovo telo, inače ponosno i uspravno, savilo se poput mokre makarone na stolici. Turobno je zurio u pod i progovorio: „Znam tačno šta moram da kažem i šta treba da učinim kako bih vam postao privlačan“, nastavio je. „Sve imam u glavi. Svako pravilo. Svaki korak. Svaku reč. Jednostavno, ne mogu... Da učinim to kako treba.“

Ona mehanički klimnu glavom.

„Trebalo bi da me vidite kada nisam u ovakvom stanju“, nastavio je polako, šmrncuvši. „Izlazio sam s nekima od najlepših žena na svetu. U nekom drugom vremenu, na nekom drugom mestu, budite uvereni da biste bili moji.“

„Da“, reče ona povlađujući mu, „sigurna sam da bih.“

Nije znala. Kako je i mogla? Ovaj uplakani div sa zgužvanom maramicom u ruci bio je najveći umetnik udvaranja na svetu. To nije bio moj stav, nego činjenica. Tokom protekle dve godine upoznao sam na desetine samoproglašanih najboljih majstora, ali Misteri je sve mogao da ih nadigra. Bio je to njegov hobi, njegova strast, njegov poziv.

Postojala je samo jedna živa osoba koja je možda mogla da se takmiči s njim. A i taj je čovek sedeo pred njom. Iz bezobličnog komada šmokljana, Misteri je od mene stvorio superzvezdu. Zajedno, vladali smo svetom zavođenja. Izvodili smo spektakularne ulete pred zapanjenim očima naših studenata i učenika u Los Anđelesu, Njujorku, Montrealu, Londonu, Melburnu, Beogradu, Odesi i drugim gradovima.

A sada smo bili u ludari.

UPOZNAJTE STAJLA

Daleko sam od privlačnog čoveka. Nos mi je preveliki u odnosu na lice i, mada nije kukast, ima kvrgu. Iako nisam ćelav, reći da mi se kosa proređuje bio bi eufemizam. Na vrhu glave imam samo paperjaste izrasline potaknute „rogenom“ koje izgledaju kao suvi korov. Po mom mišljenju, oči su mi sitne i zrnaste, iako imaju životan sjaj; ali i njemu je suđeno da ostane samo moja tajna, pošto ga niko ne vidi iza mojih naočara. S obe strane čela imam udubljenja, koja mi se sviđaju i za koja verujem da mom licu daju osobenost, iako nikada nisam dobio kompliment za njih.

Niži sam no što bih hteo da budem i tako mršav da većini ljudi izgledam pothranjeno, bez obzira na to koliko jedem. Kad pogledam svoje blede, pogrbljeno telo, pitam se zašto bi bilo koja žena poželela da spava pored nje, a kamoli da ga grli. Zato moram da uložim trud kako bih izlazio s devojkama. Nisam tip momka zbog koga bi se devojke kikitale za barom, ili koga bi poželele da povedu kući kad su pijane i luckaste. Ne mogu, kao rok zvezde, da im ponudim deo svoje slave i pravo da se hvale kako su bile sa mnom, niti mogu da im ponudim kokain i svoju vilu, poput mnogih drugih muškaraca u Los Angelesu. Sve što imam je um, a to niko ne može da vidi.

Možda ćete primetiti da ne pominjem svoju ličnost. To je zato što se moja ličnost potpuno promenila. Ili, da kažem preciznije, ja sam potpuno promenio svoju ličnost. Stvorio sam Stajla, svoje drugo ja. Tokom poslednje dve godine, Stajl je postao popularniji no što sam ja ikada bio - pogotovu kod žena.

Nikada nisam imao nameru da menjam svoju ličnost, niti da koračam svetom pod lažnim identitetom. Zapravo, bio sam zadovoljan sobom i svojim životom. To jest, sve dok me jedan nevini telefonski poziv (sve uvek počinje nevinim telefonskim pozivom) nije poveo na put u jednu od najčudnijih i najuzbudljivijih andergraund zajednica, od svih na koje sam ikad

naišao u preko dvanaest godina bavljenja novinarstvom. Poziv mi je uputio Jeremija Rubi-Štraus (mada to nije bitno), književni urednik koji je na internetu naišao na dokument zvan „ševovodič“, skraćeno od „Vodič za muvanje devojaka“. Na 150 vrućih stranica, rekao je, nalazi se prikupljena mudrost desetak umetnika u zavodjenju koji već gotovo deset godina dele svoje znanje na forumima, potajno radeći na tome da umetnost zavodjenja pretvore u egzaktnu nauku. Te informacije je trebalo ponovo napisati i organizovati u koherentnu knjigu recepata, a on je pomislio da sam ja pravi čovek za to.

Ja nisam bio tako siguran. Hteo sam da pišem literarna dela, a ne da dam savete napaljenim adolescentima. No, naravno, rekao sam mu da neće naškoditi ako bacim pogled na to.

Čim sam počeo da čitam, moj život se promenio. Ševovodič mi je otvorio oči više od bilo koje druge knjige ili dokumenta - bila to Biblija, „Zločin i kazna“ ili „Radosti kuvanja“. Nije to bilo samo zbog informacija koje je sadržavao, već zbog puta kojim me je poveo.

Kada se osvrnem na svoje tinejdžerske godine, žalim samo zbog jedne stvari, a to nema veze s nedovoljnim učenjem, neljubaznošću prema majci, niti zabijanjem očevo automobila u gradski autobus. Žalim jednostavno što se nisam spetljao s dovoljno devojaka. Ja sam dubok čovek - svake tri godine iz zabave ponovo čitam „Uliksa“. Smatram se razumno intuitivnim. U osnovi sam dobar čovek i nastojim da ne povređujem druge. No, izgleda da ne mogu da evoluiram do sledećeg nivoa postojanja, jer provodim previše vremena razmišljajući o ženama.

Znam da u tome nisam sam. Kad sam prvi put upoznao Hjuu Hefnera, bile su mu sedamdeset tri godine. Spavao je s preko hiljadu najlepših žena na svetu, po vlastitoj računici, ali sve o čemu je hteo da razgovara bile su njegove tri devojke - Mendi, Brendi i Sendi - i to kako ih, zahvaljujući „vijagri“, može sve zadovoljiti (iako ih je verovatno njegov novac dovoljno zadovoljavao). Ako bi ikad poželeo da spava s nekim drugim, rekao je, pravilo je bilo da to čine svi zajedno. Dakle, ono što sam shvatio iz tog razgovora bilo je da sam upoznao momka koji je imao sav seks koji može da poželi tokom celog života i da sada, u dobi od sedamdeset i tri godine, još uvek juri za svojim repom. Kada to pre staje? Ako Hjuu Hefneru još nije dosta toga, kada će biti meni?

Da se na mom putu nikada nije našao „ševovodič“, ni ja, kao ni većina muškaraca, nikada ne bih evoluirao u svom načinu razmišljanja o drugom polu. Zapravo, verovatno sam počeo i gore od većine muškaraca. U mojim predtinejdžerskim godinama nismo se igrali doktora, nije bilo devojčica koje su tražile dolar za pogled ispod suknje, nisam golicao drugarice iz razreda

po mestima koja nisam smeo da diram. Najveći deo svog tinejdžerskog života proveo sam u zabrani izlaska, pa sam, kad mi se pojavila jedina prilika za seks u adolescenciji - pozvala me pijana učenica prvog srednje i ponudila da mi popuši - bio prisiljen da odbijem, ili da se suočim s majčinim besom. Na koledžu sam počeo da pronalazim sam sebe: stvari koje su me zanimalo, ličnost za čije sam izražavanje uvek bio previše stidljiv, grupu prijatelja koja mi je proširila um drogama i razgovorima (tim redosledom). No, nikada se nisam opustio u blizini žena: plašile su me. Tokom četiri godine koledža, nisam spavao ni sa jednom ženom iz studentskog doma.

Nakon škole, zaposlio sam se u *Njujork Tajmsu* kao reporter za teme kulture i tamo sam počeo da gradim sigurnost u sebe i svoje mišljenje. Napokon, stekao sam pristup privilegovanom svetu u kome nisu vredela nikakva pravila: otišao sam na turneju s Merilonom Mensonom i grupom *Motli Kru*, da bih pisao knjige s njima. Sve to vreme, u svim onim prolazima iza scene, nisam dobio nijedan poljubac ni od koga osim od Tomija Lija. Nakon toga, uglavnom sam izgubio svaku nadu. Neki momci to imaju, drugi ne. Ja očitio nisam imao.

Problem nije bio u tome da se nikad nisam ševio. Problem je bio u tome što sam, u onih nekoliko prilika kad mi se posrećilo, zabavu za jednu noć pretvorio u dvogodišnju vezu, zato što nisam znao kad će mi se to opet ponoviti. Ševovodič je imao skraćenicu za ljude poput mene: PFM - prosečan frustrirani momak. Ja sam bio PFM. Za razliku od Dastina.

Dastina sam upoznao one godine kad sam diplomirao na koledžu. Bio je prijatelj s jednim mojim drugom iz škole, Markom, lažnim srpskim aristokratom koji mi je bio sadrug u životu bez devojaka još od vrtića, uglavnom zahvaljujući svojoj glavi koja je bila oblikovana poput lubenice. Dastin nije bio nimalo viši, bogatiji, slaviji ni zgodniji od nas dvojice, ali posedovao je jedan kvalitet koji mi nismo imali: privlačio je žene.

Kad me je Marko upoznao s njim, nije me impresionirao. Bio je nizak i cromanjast, s dugom, kovrdžavom smeđom kosom i jeftinom žigolo košuljom s previše otkopčanih dugmića. Te noći smo otišli u čikaški klub zvani Drink. Dok smo ostavljali kapute, Dastin je upitao: „Ima li ovde mračnih čoškova?“

Upitao sam ga šta će mu mračni čoškovi, a on mi je odgovorio da su oni dobra mesta za odvođenje devojaka. Skeptično sam ga pogledao. Međutim, nekoliko trenutaka nakon što smo ušli u bar, pogledom je ostvario kontakt s jednom devojkom stidljiva izgleda koja je razgovarala s prijateljicom. Bez reči, Dastin se udaljio. Devojka ga je pratila – pravo u mračni čošak. Kad su završili s ljubljnjem i hvatanjem, rastali su se bez reči, bez obavezne razmene telefonskih brojeva, pa čak i bez onog stidljivog „vidimo se kasnije“.

Dastin je te večeri ponovio ovu, naizgled čudesnu radnju, četiri puta. Pred mojim očima otvarao se novi svet.

Propitivao sam ga satima, pokušavajući da utvrdim kakve to magične moći poseduje. Dastin je bio ono što nazivaju „prirodnim talentom“. Devičanstvo je izgubio u uzrastu od jedanaest godina, kada ga je petnaestogodišnja kći suseda iskoristila kao seksualni eksperiment i od tada je neprestano ševio. Jedne noći poveo sam ga na zabavu na brodu usidrenom u reci Hadson u Njujorku. Kad je pored njega prošla vruća brineta s očima poput košute, okrenuo mi se i rekao mi: „Ona je baš tvoj tip.“

Odrično sam zavrteo glavom i zagledao se u pod, kao i obično. Bojao sam se da će me naterati na razgovor s njom, što je ubrzo i učinio.

Kad je opet prolazila pored nas, upitao ju je: „Poznajes li Nila?“ Bio je to glup način za probijanje leda, ali sada, kad je led već probijen, to više nije bilo važno. Promucao sam nekoliko reči, ali tada je Dastin preuzeo stvar i spasao me. Nakon toga sreli smo se s njom i njenim dečkom za barom. Upravo su započeli zajednički život. Njen dečko je poveo njihovog psa u šetnju. Nakon nekoliko pića, odveo je psa kući i ostavio devojku, Polu, s nama.

Dastin je predložio da se vratimo do mog stana i priredimo malu zakusku, pa smo odšetali do mog stančića u Ist vilidžu i umesto toga se bacili na krevet, pri čemu je Dastin bio s jedne strane Poli, a ja s druge. Kad je Dastin počeo da ljubi njen levi obraz, signalizirao mi je da ja učinim isto to s desne strane. Zatim smo se sinhronizovano spustili niz njen vrat sve do grudi. Iako me je iznenadilo Polino prećutno slaganje, izgledalo je da je za Dastina to uobičajena stvar. Okrenuo se prema meni i zatražio kondom. Pronašao sam jedan. Skinuo joj je pantalone i ušao u nju, dok sam joj ja uzaludno lizao desnu dojku.

To je bio Dastinov dar, ta moć da ženama pruži fantaziju kakvu nikada nisu verovala da će proživeti. Nakon toga, Pola me je stalno zvala telefonom. Sve vreme je želela da razgovara o tom iskustvu, da ga racionalizuje, jer nije mogla da poveruje šta je učinila. Tako je to uvek bilo s Dastinom: on bi dobio devojku, a ja krivicu.

Smatrao sam da se tu naprosto radi o razlici u ličnostima. Dastin je imao prirodan šarm i životinjski instinkt kakav ja nisam imao - ili sam barem tako mislio, sve dok nisam pročitao ševovodič i istražio preporučene *web* stranice i forume. Tako sam otkrio zajednicu punu Dastina - muškaraca koji su tvrdili da su otkrili kombinaciju za otključavanje ženskih srca i širenje nogu - za razliku od mnogih drugih poput mene, koji u tome nisu uspevali. Razlika je bila u tome što su ti muškarci pretvorili svoje metode u specifičan niz pravila koja je svako mogao da primeni. Svaki samoproglašeni umetnik zavodjenja imao je svoj lični niz pravila.

Tamo su bili: Misteri, mađioničar; Ros Džefris, hipnotizer; Rik H., preduzetnik-milioner; Dejvid de Anđelo, prodavac nekretnina; Džagler, komičar; Dejvid X, građevinski radnik; i Stiv P., zavodnik koji je bio toliko moćan da su žene čak plaćale da bi naučile kako da mu bolje popuše. Dovedite ih na Južnu plažu u Majamiju i bilo koji nabildovani lepotan potukao bi njihova bleđa, mršava lica. No, dovedite ih u „Starbaks“ ili „Viski bar“ i ubrzo bi se smenjivali u žvalavljenju devojke tog snagatora čim bi ovaj okrenuo leđa.

Kad sam otkrio njihov svet, prva stvar koja se promenila bila je moj rečnik. Izrazi poput PFM, UZ (umetnik zavodjenja), serdžovanje (nabacivanje ženskama) i DR (dobra riba)* ušli su u moj trajni rečnik. Zatim su se promenili i moji dnevni rituali, jer sam postao ovisan o internet svlačionici koju su stvorili ti umetnici zavodjenja. Kad god bih se vratio kući sa sastanka ili izlaska sa ženom, seo bih za računar i postavio na forum svoja pitanja za tu noć. „Šta da učinim ako kaže da ima dečka?“; „Ako jede luk tokom večere, znači li to da ne planira da se ljubi sa mnom?“; „Je li dobar ili loš znak kad devojka preda mnom stavlja ruž na usne?“

A internet linkovi kao što su Kendor, Ganvič i Formhendl počeli su da mi odgovaraju na pitanja. (Odgovori na ova pitanja bili su, redom: upotrebi obrazac za uništavanje dečka; preterano analiziraš - ni jedno ni drugo, itd). Ubrzo sam shvatio da ovo nije samo fenomen s interneta, nego i način života. U desetinama gradova postojali su kultovi ljudi koji su želeli da postanu zavodnici - od Los Anđelesa, preko Londona i Zagreba, do Bombaja - koji su se nedeljno sastajali u svojim tzv. jazbinama da bi raspravljali o taktikama i strategijama, pre nego što bi krenuli u grupnu potragu za ženama.

Bog mi je dao drugu priliku u vidu Jeremije Rubi-Štrausa i interneta. Nije bilo prekasno da budem Dastin, da postanem ono što svaka žena želi - ne ono što kaže da želi, nego ono što zaista želi, duboko u sebi, iza društvenog programiranja, tamo gde leže njene maštarije i fantazije.

Ali, nisam to mogao da učinim sam. Razgovor s momcima preko interneta ne bio dovoljan da promeni ceo život prepun neuspeha. Morao sam da se susretnem s licima koja su stajala iza imena ispod naslova; da ih posmatram na delu, da otkrijem ko su i šta ih motiviše. Pronašao sam svoju misiju - posao na puno radno vreme i opsesiju - da ulovim najveće umetnike u zavodjenju na svetu i zamolim ih za utočište u njihovom okrilju.

I tako su započele dve najčudnije godine u mom životu.

* Na kraju knjige nalazi se rečnik s detaljnim objašnjenjima ovih i drugih termina kojima se koristi zajednica zavodnika)

PRVI PROBLEM ZA SVE NAS,
I MUŠKARCE I ŽENE,
NIJE DA NAUČIMO NEŠTO,
NEGO DA SE ODUČIMO OD NEČEG.

Glorija Stajnem (*Gloria Steinem*),
Govor na dodeli diploma, koledž Vasar

PRVO POGLAVLJE

Podigao sam petsto dolara iz banke, stavio ih u beli koverat i na njemu napisao: „Misteri“. Nije to bio najponosniji trenutak mog života.

Ali, ionako sam poslednja četiri dana potrošio pripremajući se za to - kupio sam odeću za dvesta dolara kod Freda Sigala, proveo sam celo poslednje kupujući savršenu kolonjsku vodu i dao sedamdeset pet dolara za holivudsku frizuru. Hteo sam da izgledam najbolje što mogu; jer, to mi je bilo prvi put da se družim s pravim umetnikom zavođenja.

Njegovo ime, ili barem ime kojim se služio na Internetu, bilo je „Misteri“. Bio je najobožavaniji umetnik zavođenja u celoj zajednici, fabrika koja je izbacivala dugačke, detaljne postove koji su izgledali poput algoritama odgovora na pitanje kako manipulirati društvenim situacijama da biste upoznali i privukli žene. Noći koje je provodio u zavođenju modela i striptizeta u svom gradu, Torontu, beležio je u intimnom dnevniku na internetu, a tekst je bio pun izraza koje je sam izmislio - precizne žaoke, ubitačne žaoke, grupna teorija, pokazatelji interesovanja, polaganje jemstva - postali su sastavni deo leksikona umetnika zavođenja. Tokom četiri godine davao je besplatne savete na forumima za zavodnike. Tada je, u oktobru, odlučio da sam sebi postavi cenu, napisavši:

„Misteri sada daje radionice osnovne obuke u nekoliko gradova sveta, zahvaljujući brojnim molbama. Prva radionica održavaće se u Los Angelesu od srede uveče, 10. oktobra, do subote uveče. Cena je 500 američkih dolara. Cena uključuje pristupnu klupsku članarinu, limuzinu za četiri večeri (slatko, ha?), jednočasovna predavanja u limuzini svake večeri, uz polučasovni izveštaj na kraju večeri i napokon, svake večeri, tri i po sata na terenu (podeljeno na dva kluba po večeri) s Misterijem. Do kraja osnovne obuke, kontaktiraćete oko pedeset žena.“